

Farní zpravodaj

2012 / 3

Římskokatolická farnost Děkanství Žamberk

září

Vážení farníci,
přeji příjemné čtení dalšího čísla farního zpravodaje, děkuji všem za pomoc při
utváření farního společenství.

P. Olda Kučera

CO NAJDETE V TOMTO ČÍSLE?

Další číslo, které právě otvíráte, má témat hned několik. Přesto hned první z článků (a několik dalších) předkládá myšlenku, která by měla spojovat. Néeé ty články ☺, ale především lidi. Tou myšlenkou je „*pout*“. Dočtete se o patronech kaple na Rozálce, poutních zájezdech organizovaných na přelomu tisíciletí JUDr. Cimpríkem, v anketě, co je pro naše farníky pouť dnes, ale jste také vyzváni ke společné (trochu posunutě) oslavě pouti – „FARNÍMU DNI“. Prosíme, nebudte k této výzvě hluchí. Samozřejmě se dočtete o tom, co dělali naši farníci v době prázdnin. Je zde zamyšlení nad životem (jak by se náš život měl podobat tužce), ale i odborný rozklad, jak to je s tolik diskutovaným církevním majetkem. V závěru je několik pozvánek – tak nezapomeňte: „*Kde jsou dva anebo tři shromážděni v mém jménu ...*“

Hezké počtení Vám přeje RR

KAPELSKÁ POUŤ

Žamberk má jednu zvláštnost – termín hlavní pouti se neshoduje se zasvěcením farního kostela, ale koná se na svátek svatě Rozálie, která je jedním z pěti patronů kaple na vrchu, všeobecně nazývaném Rozálka. Většina obyvatel města vám odpoví, že kaple byla postavena na poděkování za to, že Žamberk byl uchráněn před epidemií moru, který řádil v okolí. Málokdo si však povšimne drobných číslic, vytesaných na dveřním portálu. **Letopočet 1682 připomíná, že letos od té doby již uplynulo 330 roků a od té doby se vystříдалo nějakých jedenáct či více generací.**

Okolnosti tehdejší výstavby upadly v zapomenutí a samotná kaple vícekrát téměř podlehla zkáze. Tak např. zápis P. Karla Chotovského v Pamětní knize farnosti žamberské uvádí: *Po roce 1769 přišly truchlivé časy, kde každý trošku zbytečný chrám Páně zavřen, a buď světským potřebám obrácen aneb k zboření odhodlán býti musel. Tak i tato kaplička, památka někdejších pobožností, zpusťla a v smutnou zříceninu obrácena byla. Až po roce 1835 1. srpna byla po opravě znovu vysvěcena. Roku 1874 v noci na 18. srpna udeřil do kaple blesk. Na její opravu obdržel pan Vilém Roja, jenž opravu obstaral, z úroků kapelských částku 35 fr. 88 kr.*

Až teprve devatenácté století přineslo kapli slávu a poutě na svátek svatě Rozálie se staly věhlasné.

Samotná kaple na Rozálce je zasvěcena 5 patronům – sv. Rozálii, sv. Rochovi, sv. Šebestiánu, sv. Mikuláši a sv. Martinovi. Nějaká přímá souvislost s morem bývá však v životopisech svatých uváděna jen u prvních tří jmenovaných osob.

Svatá Rozálie

Narodila se kolem roku 1100 na Sicílii a zemřela kolem r. 1160. Byla dcerou šlechtice Sinibalda, spřízněného s královským rodem navarským. Před životem

v blahobytu na královském dvoře však dala přednost panenskému řádu sv. Basila a později životu poustevnice na výšině Monte Pelegrino poblíž sicilského hlavního města Palerma. Úcta k ní se mezi lidmi velice rozšířila zvláště ve 13. a 14. století. Na její počest bylo zbudováno mnoho kostelů a namalováno mnoho obrazů, později však byla téměř zapomenuta a pověst o ní se dochovala vlastně jen na těchto obrazech a v ústním podání lidí.

Roku 1624 vypukl v Palermu hrozný mor a věřící lidé prosili v kajících průvodech i sv. Rozálii za pomoc při jeho odvrácení. Tehdy byl také na Monte Pelegrinu nalezen hrob s jejími ostatky, což věřící lidé považovali za znamení, že na přímlovu této světkice mor brzy přestane. Epidemie skutečně brzy opadla. Nalezené ostatky byly s velikou slávou přeneseny a uloženy ve velechrámu v Palermu a úcta k této světkici neobyčejně vzrostla. Roku 1743 byla Sicilie morem opětovně postižena, město Palermo bylo však ušetřeno, přestože mor v blízké Messině i jinde zkosil mnoho obyvatel. Víra v mocnou přímlovu svaté Rozálie se neobyčejně rozšířila a světkice byla v mocných průvodech při jejím svátku 4. září hlučně oslavována.

Vzývání svaté Rozálie jakožto mocné přímlovkyně u Boha za odvrácení morových ran se i u nás v sedmnáctém a osmnáctém století velice rozšířilo. Konání dřívějších tradičních slavných poutí v Žamberku je toho příkladem.

Svatý Roch

Svatý Roch byl synem bohatého šlechtice Jana de la Croix a jeho manželky Liberty. Narodil se pravděpodobně r. 1295 v Montpellieru ve Francii. Oba rodiče ještě v mládí ztratil. Rozdal celé movité jmění chudým ve městě, zděděné nemovitosti svěřil do správy strýci a šel světem jako nemajetný poutník. Cestou do Říma projevil svůj dar zázračného uzdravování – vyléčil znamením kříže mnohé nemocné morem. Také v Římě zachránil tímto způsobem mnoho nemocných od smrti, avšak v Piacenze na zpáteční cestě do vlasti se morem při obětavém ošetřování nemocných sám nakazil. Legenda vypráví, že se po velkém utrpení a osamění v chatrči, kde přebýval, nakonec uzdravil. Vrátil se do rodného kraje, avšak na prvním svém statku, kam vstoupil, byl jako tulák a nebezpečný vyzvědač zatčen a uvrhnut do žaláře. Údajně se tak stalo na rozkaz vlastního strýce Viléma de la Croix, který svého synovce nepoznal.

Roch v žaláři po několikaletém trýznivém věznění 16. srpna 1327 zemřel. Legenda vypráví, že ho podle mateřského znamení poznali teprve na smrtelné posteli. Když se zpráva o jeho smrti a nevinném věznění roznesla po městě, lidé se sbíhali a hořekovali nad jeho utrpením na vlastních statcích. Vilém chtěl poněkud napravit křivdu, které se na synovci dopustil a dal mu vystrojit slavný pohřeb.

Kult uctívání svatého Rocha jako ochránce proti morovým ranám se po jeho smrti rychle rozšířil a tak zvané „Rochovy poutě“ se konaly na mnoha místech Evropy, zvláště v Německu. Přispělo k tomu zvláště shromáždění biskupů na církevním sněmu v Kostnici, kdy biskupové při nastávající morové epidemii nesli Rochův obraz v prosebném průvodu městem a za jeho přímluvu a ochranu prosili. Papež Urban VIII. (1628 – 1644) ho prohlásil za svatého a jeho výroční památku ustanovil na 16. srpna. Část světcových ostatků se dostala i do chrámu sv. Víta v Praze. Nábožná důvěra v tohoto ochránce proti morovým pohromám se rozšířila i v našich zemích.

Svatý Šebestián

Život sv. Šebestiána, přestože patří k nejvíce uctívaným světcům, je doložen jen legendami. Narodil se ve 3. století v Miláně a zemřel údajně 20. ledna 288 v Římě. Byl vojákem ve vojsku císaře Carina. Chtěl mezi pohany a pronásledovateli pomáhat těm, co věřili v Krista. Za krutého císaře Diokleciána (nastoupil po smrti Carina) byl jako křesťan přivázán ke kůlu a probodán šípy. Nezemřel však, jak se předpokládalo. Jakási mladá vdova Irena chtěla ho pochovat a všimla si, že dosud žije. Ujala se ho a pečovala o něho, pokud se neuzdravil. Šebestián šel podle legendy k Diokleciánovi a hlasitě ho ze zločinu pronásledování křesťanů obvinil. Císař pak dal toho, kterého pokládal za mrtvého, na římském závodišti zmrskat k smrti. Křesťanka jménem Lucina vytáhla jeho mrtvé tělo ze stoky a pohřbila je při Appiově silnici u dnešní baziliky svatých apoštolů. Ta se dnes jmenuje San Sebastiano a náleží k sedmi římským poutním kostelům z rané křesťanské doby. V kamenné rakvi pod oltářem se ostatky tohoto mučedníka uchovávají.

Úcta k mučedníku Šebestiánovi jako ochránci proti moru se odvolává na to, že epidemie r. 680 v Římě přestala, když byly ulicemi nesený ostatky tohoto světce. Kolem svátku sv. Šebestiána existuje mnoho obyčejů. Proti moru a jiným nemocem se nosil tzv. Šebestiánův šíp. Ve všech dobách prosili především vojáci mučedníka o ochranu pro svůj život.

S použitím publikací Schaubert – Schindler: ROK SE SVATÝMI, Kostelní Vydří 1994 a knihy Fr. Ekerta: Církev vítězná, ŽIVOTY SVATÝCH A SVĚTIC BOŽÍCH, Praha 1896,

sestavil J. Schröfel

LETNÍ FARNÍ TÁBOR – SLATINA NAD ZDOBICÍ 2012

Jako již po několik let, i o letošních prázdninách se uskutečnil farní tábor, a to opět ve Slatině nad Zdobnicí, kde jsme měli možnost využít tamní školní tělocvičnu a faru k ubytování a plánování všech akcí. Celý týden byl na téma Divoký západ, kdy úkolem dětí bylo najít a přinést čtyři ohně k zajištění míru mezi bílým a rudým národem.

Každý den nám začínal budičkem, který téměř všechny bez rozdílu dokonale probudil, a kdo se dokonale neprobudil při ranním buzení, po ranní rozcvičce měl tělo i ducha zcela čilé. Po celý týden nám počasí přálo, a tak jsme všechny připravené aktivity mohli uskutečnit tak, jak jsme si je

připravili. Na začátku tábora byly zařazeny hry s cílem seznámit děti mezi sebou a s vedoucími, kteří zde byli poprvé. Další aktivitou bylo pojmenování předem vytvořených skupin.

Děti se během tábora snažily získávat co nejvíce bodů

(což mnohdy nebylo snadné a některé si z urputných bojů odnesly nejeden škrábanec), za něž získávaly části mapy, navádějící je právě ke čtyřem mírovým ohňům.

Každý den, který jsme na táboře společně prožili, byl uveden krátkým proslovem kovboje, lovce, zlatokopa nebo stopaře, podle nichž byly pojmenovány jednotlivé skupiny. Hry, které poté následovaly, byly zaměřeny právě na jednu skupinu, kdy si děti i vedoucí mohli vyzkoušet své schopnosti v daném „oboru“. V průběhu pobytu měly všechny děti možnost svést se na koni a v den kovbojů si každý odvážný člověk mohl vyzkoušet práskání bičem či točení lasem.

Děti na konci tábora odjížděly šťastné, plné nezapomenutelných dojmů a obohacené nejen o různé další dovednosti, ale i o nové kamarády a s nadějí, že se zase za rok všichni sejdeme a prožijeme další dobrodružný týden plný těch nejhezčích zážitků.

Evča Horáková

DIVOKÝ ZÁPAD-2012

Divoký západ je nebezpečná končina i pro otrlého a zkušeného muže. Zvláště když rozlíčený indiánský náčelník ze zloby uhasí posvátné ohně, které zajišťují zemi mír a bezpečí. Ale protože zdánlivě slabí mají často pro strach uděláno, dokázala parta malých táborníků to, čeho by se neodvážil ani leckterý silný a statný muž.

Najít ztracené ohně a smířit tak zneprátené skupiny bílých tváří a rudých lidí, nebylo ovšem vůbec snadné. Abychom v drsných podmínkách amerického západu vůbec přežili, museli jsme si

osvojit mnoho dovedností. Nakonec se vše podařilo a na závěr tábora jsme mohli při symbolickém večeru smíření oslavit návrat klidu a míru do země.

Farní tábor se konal již tradičně na faře ve Slatině nad Zdobnicí ve dnech 5.-12. srpna a sjelo se na něj téměř čtyřicet dětí ze Žamberka a okolí. Nechybělo na něm koupání, táborák ani

tradiční stezka odvahy. Kromě toho nás poctil návštěvou i mistr světa v práci s bičem, což byl pro děti i vedoucí nevšední zážitek. Na výlet jsme se vydali na Vochtánku, kde jsme si vyslechli zajímavou přednášku o životě severoamerických indiánů. K silným zážitkům patří jistě i jízda na koni, na němž někteří seděli vůbec poprvé.

Myslím, že letošní tábor se opravdu vydařil, za což patří dík všem vedoucím, kuchařům, kteří se znamenitým způsobem starali o plnění našich žaludků, zdravotníci i všem ostatním, kdo se jakkoliv podíleli na tom, aby celá akce zdárně proběhla. Největší dík patří samozřejmě našemu nebeskému otci, že nad námi i letos držel svou ochrannou ruku a ochránil nás od vážných nemocí, úrazů i přírodních a jiných katastrof.

Ludmila Ježdíková

HORY A VRCHY VELEBTE PÁNA....

Tak a je to tady. Naše tříčlenná expedice ve složení Roman Moskva, Michal Matějček a já se rozhodla pokořit nějaké to pohoří. Už vloni jsme byli (i když v trochu jiné sestavě) v Broumovských stěnách a pro letošek jsme se usnesli, že vyjedem někam ne příliš daleko za hranice. Konkrétně na Velkou Fatru. Ze Žamberka jsme směr Slovensko nabrali v úterý 10.7. v brzkých ranních hodinách a okamžitě po dojezdu se už objevily první zádrhele. Kam jenom zaparkovat auto?! Naštěstí se na tamější faře našel velice sympatický pan farář, který ochotně zapůjčil svůj dvorek a tak jsme mohli bez obav vyrazit. A výšlap to byl vskutku náročný. Museli jsme se prodírat neprostupným houštím, vyšlapávat nejstrmější kopce i zápolit s divokou zvěří. To jsme ale ještě netušili, že není všem útrapám zdaleka konec. Začal strašlivý liják, a co hůř, zásoby jídla rychle docházely. Museli jsme se uchýlit k tak zoufalým řešením, jako například gulášová polévka ze všeho, co batoh dal, a nebo připálený pudink. Není divu, že asi po čtyřech dnech toho měl každý z nás tak akorát dost a rozhodli jsme se zvednout kotvy a navrátit se do naší drahocenné vlasti.

Ale nedá se zas říct, že bych účasti na tomhle podniku litoval. Pokud mohu soudit, byl to krásný čas strávený v krásné přírodě a v obklopení divokými medvědy.

Vašek Ježdík

MEZI HVĚZDAMI JEJÍ JMÉNO ZAPSAL SI PÁN ...

Na začátku července se naše farní společenství rozloučilo s paní Helenkou Cimpríkovou, ženou, která celý svůj život měla ukotvený ve víře, v radostném prožívání jeho blízkosti, štědrosti a obdržených darů. Mnoho let jsme měly vyšlápnutou společnou cestu ke kostelu, blíž jsme se začaly poznávat, až když jsem začala chodit asi před 25 lety do městského pěveckého sboru. A že jsme měly mít k sobě blízko, možná nastartovala i skutečnost, že jsem po ní v tomto sboru „podědila“ i dlouhé vínové šaty na vystoupení. Musím přiznat, že při naší rozdílné výšce jsem je moc ráda neměla, ale tenkrát se na nějaký ten centimetr nehledělo☺. Po krátké době jsme se začaly potkávat ještě v chrámovém sboru, Obě jsme byly v altu, často jsme musely spoléhat jedna na druhou, dokud jsme se part dobře nenaučily. Vždy jsem obdivovala její sametově sytý alt, který

ani s věkem neztrácel nic na své podmanivosti. A že to byla nějaká doba, plných 60 let sborového zpívání! Jistě se mnou bude mnoho lidí souhlasit, že nezapomenutelné jsou její duety s p. Václavem Jedličkou, dřív i s jeho otcem Karlem Jedličkou. I ona na ně často vzpomínala.

V posledních letech, kdy už zdravotní problémy ji nedovolovaly docházet do sboru, pak ani navštěvovat kostel, jsme si občas telefonovaly, popřály si navzájem k narozeninám, které jsme slavily ve stejném čase, někdy jsem se u ní zastavila. Chvilu u Cimpríkových pro mne vždy byly příjemným zastavením, vzpomínáním, projevovala živý zájem o dění ve farnosti, novinky ve sboru i v naší rodině. Vzpomínky byly často provázeny jejím nakažlivým smíchem, ráda jsem poslouchala jejich vyprávění ze společného života. Oba milovali cestování, p. JUDr. Cimprík jako průvodce absolvoval více než 700 zájezdů po celé Evropě, které má přesně zdokumentovány ve svém dokonalém archivu, mnohé absolvovali společně i se svými dvěma dcerami. Vzpomínal na své učitelování v mladých letech, na úctu, respekt a vážnost, kterou společnost k tomuto povolání měla, což se zároveň odráželo v chování studentů vůči mladému učiteli. S cejchem katolíka neměl vždycky na různých ustláno, i přesto na své cestě potkal i slušné lidi a postupně se vypracoval i na soudce okresního soudu. Svoji aktivní činnost ukončil v povolání podnikového právníka.

Helenka po smrti otce vedla od svých 19 let obchod auto-moto a obsluhovala 3 benzinová čerpadla na náměstí. Tím existenčně zajišťovala matku se třemi nezletilými dětmi. V obchodě pracovala i po jeho znárodnění, později nastoupila do CISu, kde pracovala až do důchodu.

Je obdivuhodné, že i přes svůj pozhnaný věk, (začátkem listopadu, dá-li Pán, mu budeme moci blahopřát k významnému životnímu jubileu), se p. JUDr. Cimprík dokázal několik let s víkendovou pomocí rodiny o Helenku postarat sám. Až v posledních týdnech musela být svěřena do nemocničního zařízení.

Chtěla bych p. JUDr. Cimpríkovi vyslovit uznání a poděkování za všechno, čím sloužil – rodině, farnosti, přátelům a především Bohu. Neokázale, s noblesou, pokorou a oddaností.

A jestli se i nadále uvolí si s námi ve Farním zpravodaji zavzpomínat, budeme jen rádi.

Poděkování patří i oběma dcerám a jejich rodinám za láskyplnou péči a pozornost, kterou svým rodičům věnovali a v současné době ještě věnují svému tatínkovi.

Není moc manželství, která vydrží 64 let. Let po okraj naplněných vzájemnou láskou, úctou a společným hledáním Boží vůle. Za tento příklad jsme Vám, manželé Cimpríkovi, mnoho dlužni. Helenka se již jistě přidala k oslavě Boha ke kůrům andělským a p. JUDr. Cimpríkovi přejeme ještě dlouhá léta v kruhu milované a milující rodiny. A až si kdykoliv zas dám „říznutou“ Becherovku na zdraví, vždycky si na Vás oba ráda vzpomenu. Bylo mi potěšením žít část života ve Vaší blízkosti.

S úctou *Marie Jägerová*

1) Navštívená poutní místa a památky v zahraničí: 1998, 1999

6.června 1998 odjely ze Žamberka dva plně obsazené autobusy a po noční jízdě šťastně dorazily do Mariazell – rakouské Lourdy, nejvýznamnějšího poutního místa Rakouska, kde nás čekala řada hlubokých duchovních prožitků. Před impozantní stavbou baziliky jsme si připomněli historii tohoto velmi vyhledávaného poutního místa v rámci celé Evropy. S obdivem jsme procházeli umělecky vyzdobený interiér s Milostnou kaplí z roku 1635. Navštívili jsme kapli U svatých pramenů, vykonali pobožnost křížové cesty na Kalvarii nad městem a prohlédli si i mechanické jesličky, které vytvořil místní umělec (asi 130 figurek), který se s myšlenkou založit jesličky seznámil před tím, když pracoval jako tesař v Čechách a pobýval v Králikách. Mše sv. byla sloužena v bazilice společně s poutníky z Netolic. Na zpáteční cestě, pak po kratší příjemné procházce ve světoznámém horském lázeňském městečku Semmering s nádhernými výhledy do širokého okolí, jsme ještě navštívili Vídeň a s výkladem jsme prošli historické centrum s dómem sv.Štěpána a shlédli další významné památky Vídně.

11.září 1999 se uskutečnil zahraniční poutní zájezd do Vambeřic, který jsem po organizační stránce připravil, ale pro další povinnosti (vícedenní zájezd do Rakouska, Itálie a Francie) mi nebylo možné se ujmout jeho vedení.

2) Poutní místa a památky našeho kraje 1999, 2000

12.května 1999:

Homole: poutní kostel P. Marie Bolestné z let 1692 – 96 s unikátním kamenným schodištěm, které má 153 stupňů a 16 odpočívadel odpovídající modlitbě růžence.

Hemže: poutní kostel Nanebevzetí P. Marie z roku 1683. Na klenbě malby ze života P. Marie a u cesty do Chocně je sedm poutních kaplí z roku 1718 s obrazy ze života P. Marie.

Vysoké Mýto: gotický kostel sv. Vavřince s obrazem Nanebevzetí P. Marie od Petra Brandla z roku 1728, pietní zastávka u památníku studentů zdejšího reálného gymnázia popravených za 2. světové války v Drážďanech a Berlíně.

Vraclav: bývalý poutní kostel sv. Mikuláše z let 1724 – 30, kde je umístěna vzácná expozice restaurátorských prací včetně soch z Králík a Hedeče.

Luže: poutní kostel P. Marie Pomocnice křesťanů zvaný P. Marie na Chlumku z let 1690 – 96 se sousoším Zvěstování P. Marie.

Kočí: kostel sv. Bartoloměje z roku 1397 vzácná stavitelská památka s dřevěnou zvonici a dřevěným mostem.

16. září 2000:

Hradec Králové: katedrála Sv. Ducha a kostel Nanebevzetí P. Marie

Dvůr Králové nad Labem: poutní kostel sv. Jana Křtitele

Malé Svatoňovice: poutní kostel Sedmi radostí P. Marie postavený nad léčebnými prameny v roce 1737, rodný dům spisovatele Karla Čapka, muzeum.

Broumov: klášter benediktinů s kostelem sv. Vojtěcha, poutní kostel Nanebevzetí P. Marie.

3) Poutní místa a památky na Moravě a v jižních Čechách: 1998, 2001, 2002, 2003

12. září 1998:

Sloup v Moravském krasu: poutní kostel s cenným zařízením

Křtiny: „Perla Moravy“ nádherný poutní komplex budov s kostelem Jména P. Marie, proslulý mariánskými poutěmi ke kamenné gotické soše Madony (kolem roku 1340)

Senetářov: zde pobožnost křížové cesty v moderně řešeném kostele z 2. poloviny 20. století připomínajícím tvarem loď.

Svatý Kopeček: poutní chrám Navštívení P. Marie, kde v roce 1995 Papež Jan Pavel II při své návštěvě prohlásil chrám bazilikou minor.

Olomouc: prohlídka památek v historickém centru

12. května 2001:

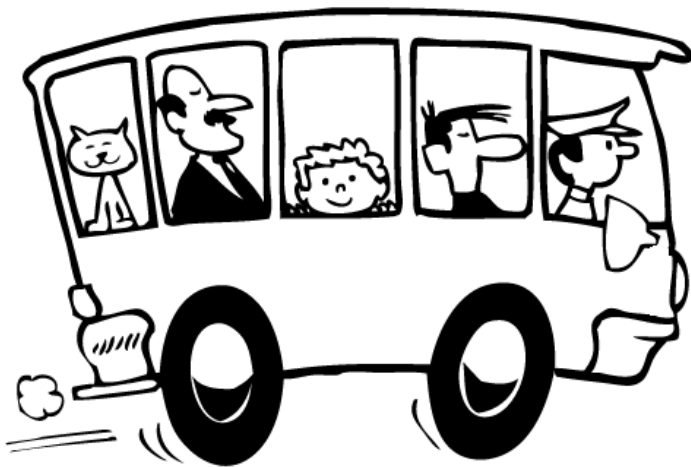
Dub nad Moravou: poutní chrám Očišťování P. Marie se vzácnými barokními varhanami z 18. století, kde nás srdečně uvítal staříčkový pan farář a obětavě se nám věnoval. Prošel s námi všechny památné prostory s podrobným výkladem a doprovodil nás i k varhanám. Krátce potom nás však zdrtila smutná zpráva, že tento obětavý sluha Páně byl surově zabit při přepadení na faře.

Brodek u Přerova: zde se uskutečnila zajímavá exkurze ve zvonařské dílně Tomáškově-Dytrichové, kde byly ulity i zvony pro náš kostel. Měli jsme vzácnou možnost shlédnout složitý postup při výrobě zvonů. P. Oldřich a Zdeněk Strnad zde projednali spolupráci s touto zvonařskou dílnou. Na náměstí jsme si poslechli i zvonkohru.

Velehrad: významné poutní místo s klášteřem, bazilikou sv. Cyrila a Metoděje a rozsáhlým komplexem staveb s cyrilometodějskou tradicí.

Štípa: známé mariánské poutní místo s kostelem Narození P. Marie s milostnou soškou Madony.

Sv. Hostýn: poutní chrám Nanebevzetí P. Marie vyhlášený legendou o zázraku P. Marie, která roku 1241 zachránila krajinu před tatarským nájezdem. V roce 1982 povýšil papež J.P.II chrám na papežskou „baziliku minor“.

11. května 2002

Klokoty: poutní kostel Nanebevzetí P. Marie s obrazem P. Marie Klokodské z let 1620 – 1650. Kolem kostela je ambit s nárožními kaplemi. V deseti věžích s báněmi je deset zvonů.

Písek: poutní kostel Nanebevzetí P. Marie, památný nejstarší kamenný most v Čechách.

Vodňany: kostel Narození P. Marie z roku 1415 – 35, restaurován 1894 – 96 s malbami podle návrhu Mikuláše Alše.

Lomec: velmi navštěvované jihočeské poutní místo, známe pod názvem Lomeček, s kostelem Jména P. Marie z let 1695 – 1704. Pozoruhodnou zvláštností je zde hlavní oltář, který je zmenšenou napodobeninou papežského oltáře ve velechrámu sv. Petra v Římě: Na čtyřech mohutných sloupech je zavěšen osmiboký svatostánek v podobě lucerny, v níž byla uložena při posvěcení chrámu soška P. Marie. Na klenbě kostela je 8 freskových mariánských obrazů.

Plástovice: malebná obec se zachovalým celkem blatských statků z 19. století.

24.května 2003

Tišnov – Předklášteří: klášter Porta coeli s kostelem a uměleckým portálem ze 13. století, gotickým ambitem rovněž ze 13. století.

Vranov: poutní kostel Narození P. Marie je ojedinělou památkou baroka u nás. U kostela byl zbudován klášter pro mnichy z Francie.

Rajhrad: významné moravské poutní místo, již v 11. století zde byl založen klášter benediktýnů. Klášterní kostel byl postaven podle plánů slavného Santiniho. Je zde i zajímavá výstava dokumentů z období útlaču církve.

Tuřany: poutní kostel Zvěstování P. Marie s nejstarší plastikou na Moravě – sochou P. Marie v trní. Kostel byl vyhledávaným poutním místem již ve středověku.

4) Poutní místa, chrámy a památky v Praze: 2000, 2001, 2002, 2003

20.května 2000:

Loreta: Svatá chýše P. Marie s kostelem Narození Páně, loretánský poklad, Kapucínský klášter s kostelem P. Marie – Strahovský klášter s chrámem Nanebevzetí P. Marie, teologický sál

Břevnovský klášter s kostelem sv. Markéty

Poutní kostel P. Marie Vítězné na Bílé Hoře

13. října 2001:

Klášter augustiánů s chrámem sv. Tomáše

Kostel P. Marie Vítězné s milostnou soškou Pražského Jezulátka

Chrám sv. Mikuláše, Klášter s kostelem sv. Josefa, Kostel P. Marie pod řetězem, kostel sv. Františka z Assisi

21.září 2002:

Vyšehrad: rotunda sv. Martina z 11. století, kostel sv. Petra a Pavla

Klášter Na Slovanech – Emauzy, Kostel sv. Jana Na Skalce, Kostel sv. Ignáce, Kostel Nanebevzetí P. Marie na Karlově s kaplí Sv. Schodů a kaplí Narození Páně.

Muzeum Antonína Dvořáka ve vile Amerika.

4. října 2003:

Kostel sv. Jakuba s klášterem minoritů – zde byl hluboký zážitek z varhanních koncertů

Chrám P. Marie před Týnem (Týnský chrám) s obrazy Nanebevzetí a Největší Trojice od Karla Škréty.

Chrám P. Marie Sněžné, chrám sv. Voršily na Národní třídě.

Památky: Týnský dvůr (Ungelt) – Staroměstské náměstí, Staroměstská radnice s orlojem, procházka Františkánskou zahradou, pak po Kampě a Karlově mostu na Křižovnické náměstí. Byl to 13. a poslední poutní zájezd, který jsem připravil a organizoval pro naše farníky.

Tento dokonalý přehled poutních míst, historických památek a měst pana JUDr. Cimprika je pro mnohé příjemnou vzpomínkou na místa, ze kterých na nás dýchala historie i duchovno a mohli jsme je prožívat s těmi, kteří jsou naladěni na stejných vlnách – na Krista. Pan JUDr. Cimprík vypadal vždy v pohodě a jako člověk s přehledem zvládající situace, opírající se o svou víru, znalosti i životní zkušenosti. Těšila jsem se na tyto poutě a ani jsem si tenkrát neuvědomovala, kolik času zabere taková příprava zájezdu. Kolik starostí a obav, aby vše dobře dopadlo a všichni se vrátili v pořádku.

Pane JUDr. Cimpríku, děkuji za všechny ty krásy a zážitky které jsme díky Vám mohli vidět i prožít. Přeji Vám vše dobré, hodně sil, pevné zdraví a Boží požehnání.

Eva Šípková

Bůh v mém životě

Na své životní pouti jsem si mnohokrát ověřil, že „Vyšší, Božská režie“ skutečně funguje. Zvláště vděčně vzpomínám na zcela mimořádnou událost, kterou jsem zažil v Itálii při své průvodcovské činnosti, kterou lze nazvat: „Na přímluvu P. Marie“ Stalo se tehdy něco naprosto neuvěřitelného, kdy zoufalá, beznadějná situace vyústila v nečekaný obrat a pohodu.

Je tomu již řada let, co jsem byl pověřen vedením zahraničního zájezdu (45osob) do Španělska. Po příjemném pobytu u moře na pobřeží Costa Brava nás čekala zpáteční cesta se zastávkami ve slavném benediktinském klášteře Mont Serrat s proslulou Černou Madonou, dále jsme byli v Andoře v Pyrenejích, v Monte Carlu, na Francouzské i Italské riviéře. V pohodě jsme ještě absolvovali noční prohlídku slavnostně osvětlené katedrály v Miláně a zamířili jsme před noční jízdou ke hranicím Itálie a Švýcarska. V pohraničním městečku na území Itálie Villa di Chiaverna nás však čekalo po 10 dnech pohodové dovolené nepříjemné překvapení. Náš autobus, který dosavadní trasu dlouhou téměř 4 000 km zvládal bezvadně, náhle selhal. Když jsme kolem 2. hodiny noční po italské pasové a celní kontrole přijeli po prudším stoupání ke švýcarské celnici, autobus se náhle začal sunout zpět ze svahu. Couváním jsme projeli náměstí, následoval náraz a autobus se zastavil o bránu policejní stanice pod náměstím. Během několika minut přijel hasičský vůz, sanitka a dopravní policie. Po zjištění, že nic nehoří a nikdo nebyl zraněn, zůstala na místě jen policie a následovalo sepsání protokolu.

Ráno byl autobus vytažen na náměstí. Řidiči pracovali na odstranění závady i za pomoci místního automechanika, který vadnou součástku odvezl do své dílny k opravě. V průběhu dne nám místní obyvatelé projevovali svou účast a sympatie tím, že nám byla přinesena láhev vína nebo nějaké zákusky, starosta městečka nám ochotně zprostředkoval telefonní rozhovory domů a všelijak ochotně vycházel vstříc. K večeru místní automechanik ze servisu přinesl opravenou součástku. Vyinkasoval za opravu 200DM a prohlásil, že autobus je v pořádku. Ale v zápětí se ukázalo, že se mýlil. Ihned po rozjetí došlo k nárazu a následovalo pro nás katastrofální zjištění, že brzdy nefungují a autobus je naprosto neschopen další bezpečné jízdy! V autobuse mezi všemi účastníky propukla panika a zděšení, co s námi bude dál – je večer, jsme 1000 km od domova, na cizím území, zcela bez prostředků! A všichni se překotně hrnuli z porouchaného autobusu ven. Mezitím se na náměstíčku scházely hloučky místních občanů, které s účastí sledovaly naši složitou situaci. A to už jsem byl jako průvodce volán na policejní stanici na opačném konci náměstí, kde mi velitel stroze oznámil, že autobus musí jít ihned do servisu, abych si zavolal náš zastupitelský úřad v Miláně (150km), aby se o nás postaral, že oni nemají možnost pro nás nic udělat.

Zoufalá, přímo infarktová situace: noc před námi, otázka, co pro nás může teď v noci zařídit náš československý orgán a vůbec problém se asi teď dovolat. Vzpomínám, jak jsem tehdy šel plný temné beznaděje přes náměstí k nepojízdnému autobusu, u kterého na mne čekalo 45 vystresovaných rozčilených a bezradných účastníků a měl jsem jedinou myšlenku a přání, že jedině nějaký Boží zázrak nám může pomoci z této situace. A ten zázrak se skutečně stal. Z jednoho hloučku ke mně přistoupil starosta městečka p. Gini Franco a řekl mi: „My se o vás v této situaci zde postaráme. Zajistíme vám ubytování i stravování. Na mou námitku, že to je sice velmi pěkné, ale že my už jsme na zpáteční cestě a měli jsme být už doma a že tudíž již nemáme finanční prostředky na zaplacení, mi k mému nemalému překvapení odpověděl: Vše bude pro Vás gratis!“ A to už mě oslovil starší invalidní pán s berlemi, který se mi představil jako místní hoteliér a pokynul mi, abych usedl do jeho auta, které bylo opodál, že mě zaveze ukázat hotel, kde budeme ubytováni. Hotel byl blízko pod náměstím. Při procházení hotýlkem mě zaujala už na schodišti krásně osvětlená socha Madony a pak i pohodový interiér o jednolůžkových a dvoulůžkových pokojích se sprchami. Mezi účastníky nastalo uklidnění, pesimistická

nálada se rázem změnila v optimistickou pohodu a po sdělení p. hoteliéra, že večeři dostaneme v restauraci na náměstí, jsem všechny účastníky po pohodlném ubytování a osprchování odvedl k této restauraci. Já jsem si ještě před večeří chtěl ověřit, jaká je situace s náhradním autobusem pro nás. V úřadovně starosty mi řidiči oznámili, že se v pořádku dovolali a že autobus přijede druhý den odpoledne. Celkově už také uklidněn jsem kráčel k restauraci za ostatními účastníky s myšlenkou, že za této situace i jednoduché občerstvení bude pro nás velkým dobrodiním. Když jsem však otevřel dveře jídelny, zůstal jsem stát jako přimražený a s překvapením jsem zíral, jak naši lidé seděli u stolů plných nejrůznější nápojů a veškerý personál je obskakoval a roznášel talíře plné vonících jídel a celková atmosféra v sále činila dojem, že se tady obsluhuje nějaká vzácná delegace. Všude samá ochota a úsměvy. První, co mě v tuto chvíli napadlo, že v restauraci nevědí, že už nemáme na zaplacení takového banketu peníze a mráz mi šel po zádech, co to bude za trapas a jak se z toho dostaneme. Povšimla si mě šéfová restaurace a s úsměvem mi pokynula, abych se posadil k ostatním. Ještě v šoku jsem se jí zeptal, zda s ní hovořil p. starosta. Ona mi na to klidně řekla, že ano. A na můj další dotaz, zda jí řekl, že už nemáme finanční prostředky, odpověděla, že jí s naší situací seznámil a dodala, že všechno už je zaplacené! Už zcela uklidněn jsem se jí ještě ze zdvořilosti zeptal, čemu vděčíme, že oni se o nás, cizí lidi, tak obětavě starají. A ona opět s úsměvem řekla: „Víte, my jsme tady všichni věřící katolíci, nedaleko máme poutní mariánské místo, kde uctíváme P. Marii a já věřím a jsem o tom přesvědčena, že to všechno se událo na její přímluvu, že ta nemilá příhoda se vám stala právě v Itálii, že později byste asi měli větší problémy. A my to děláme pro vás z křesťanské lásky k bližnímu a vy byste se jistě zachovali stejně.“ V tu chvíli mi sice bleskla hlavou představa porouchaného italského autobusu někde večer u nás, ale hned jsem přisvědčil, že určitě ano. Během večere přišli mezi nás i starosta, celníci i policisté, zpívalo se při harmonice a rozvinula se pohodová nálada.

Ráno mi p. hoteliér oznámil, že p. starosta mu volal, že snídaně nám bude podávána u něho v hotelu a oběd opět v restauraci na náměstí. Oběd proběhl ve stejné pohodě jako včerejší večere a po skončení mi majitelka restaurace ukázala na několik tašek plných zákusků, láhve s nápoji i hroznové víno s tím, že to je připraveno pro nás na zpáteční cestu.

Odpoledne jsme pak všichni čekali na příjezd náhradního autobusu v hotelu, kde jsme si povšimli fotografií na stěnách, kde na některých byl zachycen náš hostitel p. hoteliér předávající papeži nějaké dary. Opět mezi nás přišli někteří naši dobrodinci a posléze i majitelka restaurace paní Loretta Rossi, která mi předala svůj osobní dárek na památku: obraz Madony z blízkého italského poutního místa, který s velkou úctou uchovávám a který mi stále připomíná hluboký životní prožitek z Itálie a je to jedna z mých životních zkušeností: „Bůh a P. Maria v mém životě“

JUDr. Jaroslav Cimprík

MISIJNÍ KLUBKO ŽAMBERK

Školní rok jsme zahájili mší svatou v kapli na Rozálce, při které dětem pan farář požehnal i aktovky a učební pomůcky. Budeme se scházet jednou měsíčně na faře v Žamberku. Plánujeme ještě některé společné akce pro děti z farnosti – v říjnu drakiádu,

v listopadu návštěvu hřbitova s modlitbami za zemřelé, v prosinci roráty a adorace se snídání na faře, v lednu hrátky na sněhu.

Přivítáme mezi sebe další děti ve věku od 6 do 15 let, které rády pomáhají ostatním a chtějí se dozvědět více o pomoci chudým kamarádům v cizích zemích.

Za misijní klubko *Marie Souradová*

ZE ŽIVOTA MISIJNÍHO KLUBKA VE SLATINĚ NAD ZDOBNICÍ

Společně s Misijním kroužkem, který pracuje na ZŠ v Písečné, jsme 22. června uspořádali na faře v Písečné setkání pro děti a rodiče k zakončení školního roku. Na programu byly nejrůznější hry, soutěže, zpívání i opékání a samozřejmě poděkování za Boží pomoc v celém školním roce. Děti se naučily novou ukazovací písničku a na památku si domů odnášely medaili s obrázkem z misii.

O prázdninách jsme připravovali dárky pro poutníky na Sněžku, kde se na svátek sv. Vavřince konala pěší pouť. Mše svatá byla na Sněžce slavena v pravé poledne. Hlavním celebrantem byl královéhradecký biskup Mons. Jan Vokál a koncebroval biskup Stefan Cichy z polské Legnice. Každý účastník dostal misijní zápalky s obrázkem sv. Vavřince a jeho citátem: „Chudí jsou

pravý poklad církve.“ Národní ředitel PMD, P. Jiří Šlégr, na závěr bohoslužby připomněl velký význam sv. Vavřince, který se stává od letošního roku také patronem pro Misijní díla v České republice. Na přímělu tohoto patrona chtějí poutníci „zapalovat svá srdce pro misie“ – právě tento nápis zdobil spolu s logem 100 let PMD svatovavřínecké misijní zápalky.

Pak jsme se s dětmi v klubku pustili do vyrábění dárků na Misijní jarmark do Žďáru nad Sázavou na Celostátní setkání mládeže a pouť rodin. Náš jarmark byl součástí informačního stánku PMD, kam si mladí lidé přicházeli vybírat z nabídky misijních

materiálů. Na podporu projektů Díla dětí jsme mohli odeslat přes 2500,- Kč.

Moc jsme se těšili na setkání k ukončení prázdnin, které jsme připravili 28. srpna na farní zahradě ve Slatině nad Zdobnicí. Pozvali jsme děti a rodiče i z okolí a tak

jsemě měli velkou radost, že se nás sešlo přes čtyřicet. Začali jsme společnou modlitbou za děti na misiích a za všechny misionáře a prosili jsme o dary Ducha svatého do nového školního roku. Pak přišly na řadu písničky a hry podle jednotlivých kontinentů a nakonec opěkačka. Po ní děti dostaly na krk hliněné kytičky, které jim toto setkání budou připomínat a sladkou odměnu za nasazení pro misie. Slíbili jsme si, že se zas brzy sejdeme, protože nám bylo spolu moc hezky a budeme dál s radostí misionářovat a dělat všechno pro to, aby lidem kolem nás bylo dobře.

Všem, kteří naše malé misionáře a jejich práci podporujete a modlíte se za ně, upřímně děkujeme!

Ze Misijní klubko ve Slatině nad Zdobnicí *Bronislava Halbrštátová*

POZVÁNÍ NA MISIJNÍ DEN

Jménem Papežských misijních děl Vás chci pozvat na **Misijní den**, který se bude konat v sobotu **22. 9. 2012 v Chocni!**

Na programu je promítání filmů z misijních oblastí, beseda s kameramanem a dokumentaristou Martinem J. Rýznarem a vyprávění P. Marka Adamczuka, OMI, českobudějovického diecézního ředitele PMD, který se nedávno vrátil z cesty za

Eskymáky a indiány. Pro děti je připraveno misijní soutěžení, tvoření i zpívání a součástí Misijního jarmarku bude široká nabídka nových misijních materiálů. Setkání vyvrcholí v 15 hodin mší svatou v kostele sv. Františka Serafinského, při které proběhne obřad přijetí dětí do Misijního klubka a rozeslání misionářů! Se všemi, kteří toto setkání v ŘKF Choceň připravují, se těšíme na Vaši účast! Přijďte s námi oslavit 100 let Misijních děl!

Mgr. Bronislava Halbrštátová, Diecézní ředitelka PMD

Římskokatolická farnost v Choceň
ve spolupráci s Papežskými misijními dily Vás zvou na

MISIJNÍ DEN

aneb Setkání dětí nejen z Misijních klubek

SOBOTA 22. 9. 2012

KOSTEL SV. FRANTIŠKA SERAFINSKÉHO, CHOCEŇ

PROGRAM:

- 10.00 Zahájení a nácvik afrického tance
- 10.30 Beseda o Zambii spojená s promítáním
- 12.00 Cesta kolem světa za 100 dní
- 13.30 Fotbal, výtvarné aktivity, zpívání
- 15.00 Mše svatá

Přivezte si Vaše výrobky na Misijní jarmark. Výtěžek akce půjde na podporu PMD.

Kontakt: Martina Krsková 733 676 753, Bronislava Halbrštátová 731 598 992
Přihlašujte se nejlépe do 12. 9. 2012 na uvedených kontaktech.

Oslavíme společně 100 let PMD!

PŘÁL BYCH SI, ABY SE TO NIKDY NESTALO

Dávejte si dobrý pozor, jak se máte chovat, ne jako nemoudří, ale jako moudří: dobře využijete času, protože žijeme ve zlých dobách." (Ef 5,15)

Frodo: "Přál bych si, aby se to nikdy nestalo."

Gandalf: "To by si přáli všichni, kdo zažili tyto události. Ale jediné, co musíš rozhodnout, je, co uděláš s časem, který ti byl dán."

(z filmu Pán prstenů)

Asi každý člověk by si přál, aby to nebo ono nezažil, aby se některé události nestaly. Někdo by možná rád žil v jiné době, kde by byl život "jednodušší a klidnější", kde by k sobě byli lidé slušnější...

O době, ve které žijeme, rozhodnout nemůžeme. Asi ji ani výrazně nezměníme. Můžeme ale rozhodnout o tom, k čemu využijeme čas svého života.

Moudrost nespočívá v tom, jak nejlépe proplout a prosadit se, ale jak naplnit život.

I můj život totiž přispívá k tomu, jaká je dneska doba.

(ze serveru vira.cz)

SNAŽ SE BÝT JAKO TUŽKA...

Bylo jednou jedno dítě, které si malovalo v pokojíčku pastelkami, vedle něj se posadil dědeček a začal psát dopis. V jednom okamžiku se ho dítě zeptalo: „Dědo, co to děláš? Píšeš zase vyprávění o mně?“ Dědeček přestal psát, usmál se a vnoučkovi řekl: „Píšu o tobě. Víš, ale důležitější než slova je tužka, kterou používám. Líbilo by se mi, kdyby ses jí podobal, až vyrosteš.“

Vnuk se na tužku zvědavě podíval, ale nic zvláštního na ní neviděl. Zeptal se: „Co je na ní tak výjimečného?“ Dědeček odpověděl: „Záleží na způsobu, jak se na věci díváš. Tužka má pět vlastností, které, pokud si je dokážeš v životě udržet, z tebe udělají člověka žijícího v pokoji se všemi.“

- První vlastnost: Můžeš dělat velké věci, ale nikdy nezapomeň, že existuje ruka, která tvoje kroky řídí. Tu ruku nazýváme Bohem a On tě vždycky povede podle své vůle. Nech se jím vést...
- Druhá vlastnost: Občas musíš přestat psát a použít ořezávátko. Způsobí sice tužce trochu utrpení, ale nakonec bude ostřejší. Musíš být tudíž schopný vydržet bolest, protože z tebe udělá lepšího člověka.
- Třetí vlastnost: S tužkou máme vždycky možnost použít gumu a vymazat, co jsme napsali špatně.
- Čtvrtá vlastnost: Na tužce není nejvýznamnější dřevo ani tvar, ale náplň uvnitř. Pečuj neustále o to, co se děje ve tvém nitru.
- Pátá vlastnost: Vždycky po ní zůstane čára. Stejně i ty bys měl vědět, že všechno, co v životě uděláš, zanechá stopu. Snaž se tedy být si vědom všeho, co děláš.

z knihy "Další příběhy pro uzdravení duše" vybraly Šárka a Lída Kladivovy

K CÍRKEVNÍM RESTITUCÍM: PRÁVNÍ POVAHA MAJETKU KATOLICKÉ CÍRKVE

Veřejná diskuze a zvláště různé politické kampaně a prohlášení ohledně církevních restitucí přispívají k všeobecné hysterii a znemožňují racionální diskuzi o účelu a smyslu majetkového narovnání mezi státem a církvemi. Odpůrci majetkového vypořádání se s oblibou pokouší svá ideologická stanoviska podepřít argumentací „právní.“ Za tímto účelem vznikl mýtus o tom, že katolická církev svůj majetek před rokem 1948, za čsl. republiky a v době Rakouska-Uherska vůbec v právním slova smyslu nevlastnila, tedy že se jednalo o majetek státní.

K otázce katolického církevního majetku byly v posledních letech zpracovány čtyři posudky: Masarykovy univerzity v Brně; Západočeské univerzity v Plzni, Fakulty právnické; Ústavu státu a práva AV ČR a Univerzity Karlovy v Praze [<http://www.psp.cz>, sněm. tisk č. 858, 2006-2010]. Zcela v rozporu s obsahem prohlášení (zejména) opozičních politiků žádný z rozborů nedovodil, že by vlastníkem církevního majetku nebyla církev; zejména, že by jím měl být stát. Církev byla vlastníkem ve smyslu občanského zákoníku, tedy, pokud na této distinkci někdo trvá, předpisu „soukromoprávního.“

Sto padesát let vlády trumberů

Nelze po stu letech měnit právní vztahy, potvrzené mj. orgány demokratické 1. republiky. Zápisy v pozemkových knihách od 70. let 19. stol. jsou výsledkem snahy státu o ucelenou evidenci vlastnických vztahů k nemovitostem; případné spory vlastníků se řešily průběžně a zápis odpovídal výsledku sporu. Vznik ČSR byl provázen rozsáhlými majetkovými přesuny. Část církevních nemovitostí byla zahrnuta do pozemkové reformy. Těžko obviňovat tehdejší vládu z takové právní ignorance, že v protikatolické atmosféře po roce 1918 vyvlastňovala ve skutečnosti státní pozemky a církvi za to ještě bezdůvodně vyplácela náhradu.

Rovněž judikatura soudů od 19. století nedává podklad pro tvrzení, že dotčený majetek nebyl vlastnictvím církve. Také komunistický režim, který to jistě neměl zapotřebí, prohlašoval církevní vlastnictví za soukromé (a naprostou většinu vyvlastnil). Ani po roce 1989 české soudy, včetně Ústavního soudu, neshledaly, že by církevní subjekty nebyly vlastníky dotčeného majetku (z poslední doby Pl. ÚS 9/07 a I. ÚS 562/09; viz <http://nalus.usoud.cz>). Z těchto nálezů plyne, že současný právní problém vůbec neleží v oblasti povahy církevního majetku, což je otázka dávno vyřešená, nýbrž v „protiústavní nečinnosti zákonodárce,“ který dosud nepřijal restituční předpis, podle něhož by bylo možno majetek církvím vydávat. Protiústavně poškozenými zde jsou církve a další subjekty, zejména obce, jejichž majetek je blokován, nikoliv stát, který by měl vracet část toho, co v rozporu s mezinárodním standardem lidských práv i svými vlastními zákony zestátnil.

Recidiva socialistického vlastnictví

Moderní jednotný koncept vlastnictví se ustálil v souvislosti s přijetím Obecného zákoníku občanského v roce 1811. Naopak pouhou úchytkou znamenalo období komunistické vlády, kdy právo znalo několik forem vlastnictví s různým stupněm ochrany: socialistické, osobní a soukromé. Příznačně však opět současná Listina základních práv a svobod nehovoří o „soukromém“ či „veřejném“ vlastnictví, naopak

zdůrazňuje, že „vlastnické právo všech vlastníků má stejný zákonný obsah a ochranu.“ Tvrzení, že církevní majetek byl zvláštní formou státního či společenského vlastnictví, nemají v právu oporu a lze je patrně považovat za relikť deformace právního myšlení před rokem 1989. Pokud by uvedené tvrzení bylo pravdivé, církev by dnes nevlastnila ani jeden z kostelů postavených před rokem 1948; jejich vlastníkem by dnes, stejně jako tehdy, musel být stát.

Veřejnoprávní omezení vlastníků

Notorieta je, že každý vlastník může být v právech omezen. Vlastnické právo je elastickým do té míry, že pomine-li veřejný zájem, a tedy i omezení, vlastník se automaticky navrácí do dříve omezených práv. Podle zákona č. 50/1874 ř. z., o zevních poměrech církve katolické, podléhaly významnější dispozice církve s majetkem (typicky nákup či prodej nemovitostí) schválení kultové správy. Co se dnes nepochopitelně předkládá jako „omezení“ vlastnického práva, hraničící s jeho neexistencí, je však v zákoně vysvětleno zcela jinak: „jmění církevní požívá té ochrany státní, kteréž požívají nadání obecně užitečná. Státní správa záležitostí duchovních má zvláště právo přihlížeti k tomu, aby se základní jmění kostelů a ústavů církevních zachovalo...“ Podstatnou informací je, že toto „omezení“ znamenalo preferenční, zvýhodňující režim oproti vlastníkům jiným, tedy státní ochranu s cílem nikoliv církevní majetek postupně vyvlastňovat, rozkrádat či jinak umenšovat, ale naopak jej zachovat pro fungování katolické církve, která tvořila nejvýznamnější náboženskou organizaci působící ve společnosti a která prostřednictvím farních úřadů plnila někdy i úkoly dnes vykonávané státní správou.

Majetkovým vyrovnáním by církev obnovila své vlastnické právo, ovšem v režimu veřejnoprávních omezení, které se na církve či jiné vlastníky vztahují dnes. Navrácení právního stavu před rok 1948 je neproveditelné a protiústavní. Právně či fakticky ve skutečnosti ani metr půdy vrácený církvi či jakékoliv jiné osobě po roce 1989 nelze považovat za restituovaný v přísném slova smyslu, tedy za „navrácený do původního stavu.“ To je přirozený fakt způsobený plynutím času. „Restituce“ je v tomto smyslu jen zjednodušující zkratka pro proces obnovy dřívějších vlastnických práv v současných právních poměrech. Církev a ostatní vlastníci jsou samozřejmě i dnes výrazně veřejnoprávně omezeni, a to mnohdy intenzivněji než dříve. Nelze proto tvrdit, že by se z jakýchkoliv restituentů nově stávali ničím neomezení „soukromníci.“ Drtivá většina sakrálních staveb je přísně památkově chráněna a bez vědomí úřadu v nich nezatlučete ani hřebík. Jedná se o omezení vlastnického práva dopadající mimořádně intenzivně právě na církve. Stejně tak ani církevní lesy (ani lesy jiných vlastníků) zdaleka nebudou údajným neomezeným vlastnictvím (§ 19 odst. 1 lesního zákona: „Každý má právo vstupovat do lesa na vlastní nebezpečí, sbírat tam pro vlastní potřebu lesní plody a suchou na zemi ležící klest.“). Tak bychom mohli pokračovat výčtem desítek příkladů. Církevní majetek nebyl, ale ani dnes není soukromým vlastnictvím členů církve, ani duchovních, ani věřících; nikdo z nich nemá v církvi majetkovou účast či „podíl na zisku.“ Církev jsou navíc celkově zásadním způsobem omezeny v podnikání (§ 15 a odst. 4 a § 27 odst. 5 zákona o církvích); naopak je zákon usměrňuje ve prospěch výkonu kultu a činností obecně prospěšných. Současný právní stav se tedy nijak nepřiči skutečnosti, že i v minulosti (před rokem 1948, resp. 1949, kdy došlo k přijetí stále platného zákona č. 218/1949 Sb., o hospodářském zabezpečení církví a náboženských společností státem)

stát postavení a hospodaření církví a náboženských společností upravoval a reguloval zvláštními normami veřejného práva, ovšem nikoliv libovolně, nýbrž ve veřejném zájmu. Zdá se, že řadě politiků vadí, že státní dozor nad majetkem církví byl po pádu komunistického režimu zrušen v roce 1992, a jeho obnovení již nejde prosadit pro jeho protiústavnost.

Petr JÁGER (Autor je asistentem soudce Ústavního soudu a přednáší na Právnické fakultě MU v Brně. V upravené podobě otištěno v Literárních novinách 22.12.2011.)

FARNÍ KNIHOVNA ŽAMBERK

Od června už mnozí z nás využili možnost vypůjčit si zajímavé knihy, které nabízíme ve farní knihovně v prostorách fary. Zaregistrovalo se už přes 20 čtenářů a největší zájem byl o životopisy a beletrii. Účastníci farního tábora čerpali ze skautských a dobrodružných knih.

Seznam knih, které si můžete vypůjčit, najdete i na webových stránkách farnosti.

Zajímavou kategorií jsou publikace z Karmelitánského nakladatelství, které se zaměřuje na duchovní literaturu od známých autorů jako např. Anselm Grün, Max Kašparů, sv. Terezie z Avily Bruno Ferrero aj. Otevírací doba knihovny je každou 1. a 3. neděli v měsíci po mši svaté a někdy také v pátek před mší svatou. Aktuální dobu se dozvíte při nedělních ohláškách nebo na webových stránkách farnosti. Těšíme se na vaši návštěvu.

Marie Souradová

POZVÁNKA NA KNAPOVECKÉ POSVÍCENÍ

Římskokatolická farnost Knapovec zve **v neděli 21. října 2012** v rámci Knapoveckého posvícení na **koncert Chorální inspirace** univerzálního hudebníka a multiinstrumentalisty Lukáše Pelce (představitel titulní role Ježíše Krista v Živých pašijích realizovaných na Květnou neděli v knapoveckém kostele).

Žánrově stylový experimentátor **Lukáš Pelc** je absolventem skladby a dirigování na brněnské konzervatoři, učitelem hudby a etické výchovy a sbormistrem několika renesančních souborů. V Chorální inspiraci nabízí ojedinělé spojení koloraturního zpěvu na téma gregoriánského chorálu s harmonickým zázemím flažoletového kontrbasu.

V Knapovci zahájí nedělní program v **15.00 hod. mše sv.** v kostele sv.Petra a Pavla a **v 16.00 hod.** naváže **koncert Chorální inspirace**. Po koncertě zveme všechny hosty a návštěvníky na posvícenské koláče a občerstvení před kostelem. Knapovecké posvícení je součástí projektu Knapovecký rok podpořeného městem Ústí nad Orlicí.

P.Vladislav Brokeš a PhDr.Jana Staňková

ANKETA

Tentokrát jsme Vám v anketě položili následující otázky:

1. Co si představíte, když se řekne pouť?
2. Slavíte žamberskou pouť na svátek svaté Rozálie nebo svatého Václava?
3. Zúčastnili byste se farní slavnosti u příležitosti svátku patrona farního kostela svatého Václava?

Žena 66 let

1. Pout' je pro mne slavnost.
2. Pout' slavíme na svatou Rozálii.
3. Ráda bych se zúčastnila takové akce, je to určitě něco pěkného.

Muž 65 let

1. Putování za účelem poznání, povznesení a oživení.
2. Slavíme obě pouti účastí na mši svaté.
3. Asi bych se zúčastnil, ale mám raději duchovní stránku pouti, než tu světskou.

Žena 32 let

1. Původně to bylo procesí věřících ke kostelu, jehož patron měl svátek, potom mše svatá a společná slavnost. Dnes už se křesťané omezují pouze na účast při mši svaté.
2. Pout' slavíme v obou případech účastí na mši svaté.
3. Takovou slavnost bych uvítala. Myslím, že nám něco takového ve farnosti chybí. Doufám, že by byla i hojná účast.

Chlapec 16 let

1. Slavnost k počtě patrona kostela ve farnosti.
2. Slavíme doma pout' na svátek svaté Rozálie.
3. Samozřejmě bych se rád takové akce zúčastnil.

Žena 75 let

1. Atrakce pro děti, stánky s perníkovými srdci, pro věřící mše svatá.
2. Pout' slavím asi na svátek svaté Rozálie jako všichni ve městě.
3. Nezúčastnila bych se, je to akce pro užší kruh věřících.

Ptala se Jitka Moskvová

FARNÍ DEN ANEB PŘIJĎTE POBEJT

Možná, že se Vám, stejně jako mě někdy stane, že potkáváte člověka, který Vám je sympatický, vidáte se, zdravíte se, ale nejste si jistí ani jeho jménem. Žiji v této farnosti bezmála dvacet let, ale s mnohými lidmi, které potkávám v kostele to tak mám. Letos budeme mít příležitost alespoň něco málo na tom změnit. Již brzy chceme uspořádat z podnětu otce Oldřicha tzv. FARNÍ DEN, který nám dá příležitost potkat se i jindy než na mši sv. nebo před kostelem. Setkání bude pro všechny, kdo s našimi farnostmi žijí, i když jsou třeba ze sousední vesnice, která patří pod jinou duchovní správu.

Jen na nás bude záležet, jak bude setkání vypadat. K dispozici budeme mít kuchyň a společenskou místnost na fáře včetně sociálního zázemí a také farní zahradu. Zde bude postaven stan, to pro případ, kdyby nám počasí nepřálo, také tu jsou přístřešky, které poskytují dobrou ochranu proti dešti.

Otec Oldřich také nabídl možnost prohlédnout si jinak nepřístupnou část fary, ve které bydlí.

Asi se ptáte, kdy to všechno vypukne? Sejdeme se **v neděli 7. října hned po mši sv.** Hospodyňky si nejspíš kladou otázku, jak to bude s obědem? Chceme zajistit určité množství jednoduchých obědů. Samozřejmě nevíme, kolik se nás sejde, vždyť to bude první setkání tohoto druhu. Ale jsem přesvědčen, že nikdo nebude hladovět. Věřím, že každý kdo může, přinese něco dobrého. S tím už máme dobré zkušenosti z oslavy primice

Pavla Jägera nebo z oslavy kulatin Otce Oldřicha. Jistě bude k dispozici horký čaj nebo káva. Pánové asi spíš ocení pěnivý mok.

Nejen chlebem živ je člověk a tak doufám, že se nám podaří do společného programu zabudovat i nějakou zábavu. Jaká bude? Záleží jen na nás. Není v silách jednoho člověka nebo několika málo lidí připravit všechno. Rádi bychom zajistili nějaké muzikanty, abychom si mohli třeba zazpívat. Rádi bychom připravili trochu zábavy i pro děti. Ještě nosím nějaké drobné nápady v hlavě, ale nechci nic slibovat, těšte se na překvapení. Zkrátka, možná přijde i kouzelník.

Na závěr chci všechny požádat o podporu. Úplně všechny chci poprosit o podporu modlitební, protože jak známo bez Božího požehnání marné lidské namáhání. Pak moc

prosím všechny, kdo mohou, aby přispěli troškou do mlýna ke společnému občerstvení. To samozřejmě není podmínkou účasti na setkání. Někdo třeba přispěje dobrovolným příspěvkem do kasičky, protože se setkáním budou spojeny i nějaké výdaje. Moc prosím, abyste každý zapřemýšlel, čím chcete pomoci při organizaci setkání a abyste mi dali vědět. Vítané jsou i nápady na program. Tady ale prosím hned taky o to, abyste našli i ochotné ruce a hlavy, které váš nápad zrealizují. Nápady mi můžete psát na e-mail:

tomas.gymnocephalus@seznam.cz, telefonovat na číslo 728325627 nebo se mnou můžete prostě promluvit. Můžete jistě oslovit i otce Oldřicha nebo některého člena pastorační rady. Bude jistě práce s přípravou prostor, vařením nápojů, mytím nádobí, vydáváním jídla, organizací programu s úklidem po akci ... Jak dlouho bude setkání trvat? Nevím. Nejspíš dokud nám bude dobře. Možná dokud nás zima nevyžene.

A teď to hlavní ať se děje co se děje, ať se můžete podílet na přípravě nebo ne, ať třeba padají z nebe „trakaře“ **PROSÍM PŘIJĎTE!!!**, bez Vás totiž nemá celá akce smysl.

bratr Tom (Tomáš Ježdík)

ZÁPIS Z JEDNÁNÍ PASTORAČNÍ RADY KONANÉ DNE 7.9.2012

Přítomni: otec Oldřich, T.Ježdík, A.Dostálková, M.Halbrštátová, V.Matyáš, L.Jedlinský,
J. Kladivo, P. Zárecký

Omluveni: M.Faltus, M.Jägerová, A.Bříza

Nepřítomni: P.Tůma

Po zahájení jednání společnou modlitbou vyjádřil otec Oldřich poděkování všem, kteří zajišťují, služby a práce jak v kostelích, tak na faře. Tato činnost je podmínkou života ve farnostech.

Otec Oldřich vyzval k modlitbě za politiky na všech úrovních, aby si uvědomili svoji zodpovědnost spojenou se svěřenými

pravomocemi. Aby nešířili závist, pomluvy, zlobu a nenávisť, jak to často vidíme, ale aby se stali šířiteli pokoje.

Dále otec Oldřich uvedl, že je ochoten přijmout kritiku v duchu evangelia, to znamená nejdříve osobně, pak třeba i před jedním nebo více svědky.

(viz Matouš 18;15) Prosí zároveň, aby byl ušetřen anonymní nekonstruktivní kritiky. Anonym je jakýkoli projev, ze kterého nevyplývá, kdo je autorem myšlenky, tedy například i písemnost s podpisem farníci je anonym. (poznámka zapisovatele).

V kostele jsou k dispozici přihlášky na náboženství, které bude vyučováno od příštího týdne vždy 1x za 14 dní ve středu od 13.00 hod střídavě pro mladší a starší žáky. Otec Oldřich zde apeluje na rodiče, aby náboženství dali na 1. místo mezi zájmy a kroužky dětí, aby tak nebylo až na posledním místě. V diskusi pak Josef Kladivo vyjádřil požadavek, aby při stanovení termínů výuky byl brán v úvahu rozvrh všech škol, ze kterých děti chodí na náboženství, protože ze školy se nelze každých 14 dní omlouvat. Bylo přislíbeno zvážení úpravy termínu výuky pro starší žáky.

Od října bude probíhat v pondělí vždy jednou za 14 dní setkání nad katechismem.

Každé 1. pondělí v měsíci budou slouženy dětské mše sv. v kapli sv. Rozálie od 17.30 hod.. Mše budou propojeny tématem cesta sv. Pavla.

Otec Oldřich vyjádřil velké poděkování všem, kteří se podíleli na uspořádání akce Noc kostelů. Uvedl, že ohlasy na tuto akci byly příznivé.

Otec Oldřich připomněl, že byla zprovozněna farní knihovna. Vyjádřil velké poděkování za její zprovoznění a zve všechny k jejímu využití. K dispozici jsou knihy s duchovní tematikou, ale i mnoho žánrů zábavné literatury včetně knih pro děti. Přijďte si půjčit knihy!!! Tuto možnost máte zcela zdarma. Půjčování probíhá o vybraných nedělích po mši svaté. (Termín je vždy vyhlášen v ohláškách).

Pastorační rada byla seznámena s průběhem farního tábora. V letošním roce se zúčastnilo 39 dětí. Novinkou bylo, že jsme nevyužívali externí kuchyně, ale všechna jídla byla vařena přímo v táboře. To umožnilo lépe sladit program se stravováním a vzhledem k finanční úspoře udělat i ještě pestřejší program pro děti. Farní tábor proběhl úspěšně. Všechny děti se v pořádku a s mnoha pěknými zážitky vrátily domů. Poděkování bylo vyjádřeno všem, kteří tábor připravili.

Pastorační rada byla seznámena se záměrem uspořádat 7.10.2012 farní den na faře a farní zahradě. Cílem je prožít společně příjemný čas. Pobavit se a vzájemně prohloubit osobní

vztahy. Setkání je pro všechny, kteří s našimi farnostmi žijí bez ohledu na to, že třeba bydlí v sousední vesnici. Bližší informace budou zveřejněny ve farním zpravodaji.

Probíhající a plánované opravy:

Farnost Žamberk:

Podářiło se pokročít s restaurováním a vyčištěním malby kostela sv. Václava.

Podářiło se opravit pískovec a vyčistit portál na vstupu do kaple Panny Marie Bolestné.

Je připraveno vymalování sakristie v kostele sv. Václava, kterého se ujal Josef Kladivo.

Díky za to.

Na podzim proběhne další část opravy a natření fasády na kostele sv. Václava.

Proběhnou ještě drobné úpravy kolem kostela včetně výsadby zeleně.

Je naplánována výměna dřevěných stupňů u hlavního oltáře v kostele sv. Václava. Schody jsou ve velmi špatném stavu.

Je naplánována výměna okna vlevo od hlavního oltáře v kostele sv. Václava.

Bude odstraněn zátěžový koberec v presbytáři kostela sv. Václava. Dřevěný podklad bude přebroušen a zrenovován.

Z důvodu nedostatku peněz nebudou zatím vybudovány toalety v oratoři kostela.

Písečná – byla opravena věžička na kostele sv. Kateřiny. Zástupkyně z Písečné a Žampachu poděkovaly za tuto opravu i za předchozí opravy otci Oldřichovi.

Farnost Slatina:

Pokračuje oprava hlavního oltáře. Jeho první zrestaurovaná část se vrátí v září do kostela.

Pokračuje oprava fary. Byly opraveny komíny. Téměř dobudovaná je koupelna, pokračuje rekonstrukce pokojů. Záměrem je vybudovat byt pro možnost pronájmu.

Farnost Líšnice:

Na přelomu září a října budou odvezeny varhany k provedení celkové rekonstrukce.

Z biskupství z tzv. fondu solidarity, do kterého přispívají všechny farnosti, bylo poskytnuto 50 tis. do farnosti Žamberk-Písečná a 50 tis. pro farnost Slatina. Příspěvek byl poskytnut na opravu komínů a podíly k dotacím, které musí složit každý příjemce dotací jako svůj podíl na financování dotované akce.

Pro informaci: otec Oldřich také uvedl, že dotace na opravu Oltáře Čtrnácti pomocníků, o kterou žádal loni v červnu, byla poskytnuta letos 31.8.2012.

Bylo dohodnuto, že příští pastorační rada bude na přelomu listopadu a prosince (konec církevního roku).

Oldřich Kučera
Předseda farní rady

Tomáš Ježdík
místopředseda pastorační rady

KALENDÁŘ AKCÍ:

Pravidelné akce			
Název	Dny konání	Začátek	Nejbližší termín
Katechismus pro dospělé	pondělí - 1x za 2 týdny	po večerní mši svaté	24.9., 8.10.
Mše svatá pro děti	první pondělí v měsíci	v 17:30 na Rozálce	1.10.
Farní knihovna	1. a 3. neděli v měsíci	po mši svaté	16.9., 7.10.

Plánované akce		
Název	Termín	Místo
Výročí posvěcení	sobota 29.9. v 16:30	kaple na Houkově
Farní den	neděle 7.10. po mši sv.	fara Žamberk
Misijní most modliteb	sobota 20.10. ve 21:00	chrám sv. Václava v Žamberku
Misijní neděle	neděle 21.10. při mši sv.	chrám sv. Václava v Žamberku
Farní silvestr	sobota 1.12.	fara Žamberk

Děkujeme všem, kdo napsali své příspěvky do tohoto čísla Farního zpravodaje. Těší nás, že máte zájem o zkvalitnění našeho občasníku. Další písemné příspěvky můžete osobně předat někomu z redakční rady nebo posílat e-mailem na níže uvedenou adresu. Další číslo vyjde v prosinci.

Technické náklady na výtisk Farního zpravodaje činí 5 Kč. Dobrovolné příspěvky na jejich úhradu můžete vhazovat do kasiček k tomu určených přímo v kostele.

Členové redakční rady Farního zpravodaje jsou: Ondřej Jäger, P. Oldřich Kučera, Roman Moskva, Jaroslav Schröffel a Marie Souradová. Technické zpracování: Ondřej Jäger, Václav Ježdík a Roman Moskva. Zpravodaj byl vydán díky dobrovolným příspěvkům aktivních farníků. Svoje připomínky a příspěvky můžete zasílat na email: zpravodaj@farnostzamberk.cz; www.farnostzamberk.cz